

DRAUGAS

PART TWO
RELIGIOUS SECTION

LAIVAS.

Septintas Sekmadienis po Sekminių.

MISIŲ LEKCIJA IŠ ŠV. POVYLO LAIŠKO RYMIEČIAMS.
6, 19—23.

Broliai žmogiškų daiktų sakau del jūsų kuno silpnybės, nes kaip buvote atidavę savo sanarius tarnauti nešvarumui ir nedorybei neteisingumu, taip dabar paduokite savo sanarius tarnauti teisybei pašventinimu. Nes buvę nuodėmės tarnais, laisvi, pasidarė teisybei. Kokios-gi naudos turėjote tuomet iš to, del karėte teisybę? Nes jų pabaigė yra mirtis. Bet dabar pasiliosavę iš nuodėmės ir pasidarę Dievo tarnais turite savo vaisių pašventinime ir pabaigę amžiną gyvenimą. Nes nuodėmės alga yra mirtis; o Dievo malonė: amžinasis gyvenimas mūsų Viešpatyje Jezuje Kristuje.

Lekcijos Paaiškinimas.

Šventasis Povylas labai pažymi tą skirtumą, kuris darydavosi žmonių širdyse pereinant jiems iš stambeldijos ir Senojo Įstatymo į krikščionią arba Naująjį Įstatymą. Stambeldijoje buvo žmonės sugėdę ir išvirke, nes jų tikėjimas nemokino doros. Sename Įstatyme tikėjimas liepė apsieiti gerai, bet žmonės tą paliepiamą nepildė. Kristaus Evangelija davė stambeldžių protams šviesos. Jie pažinę gero apsiejimo naudingumą uoliai jo laikėsi pradžioje. Sakramentai pridudavo jėgos ir ištvermės, kad pirmasis karštis nepergreitai išgaruotų. Tie sakramentai taipgi sustiprino ir žydų dvasią, kad imtų ir galėtų apsieiti sulig gero ir švento doros mokslo.

Šv. Povylas primena abiejų rusių krikščionims, butent perėjusiems iš žydų ir iš stambeldžių, kad senovės išvirkiškas niekam nėra davęs naudos. Artimų skriaudikai nepralabo nuskriaustųjų sąsromis. Paleistuviai belepindami savo kuną tik ligų įgavo. Sąžinę sau ardydami žmonės, nevaldydami gašlumų, neturėjo laisvės, o buvo tapę vergais.

Kuomet skaitalai išmokino žmones valdyti kuno geidulius, nedaryti apštalos artimams del savo pralobimo, tuomet žmonės pasijuto esą liusai. Vergas yra tas, kurį kiti valdo. Liuosas yra tas, kuris pats save valdo. Tai-gi kas geriausia moka valdyti save, kas turi jėgos sutvarkyti savo norus bei jausmus, tas yra liuosiausias žmogus.

Nuodėmės nedavė žmonėms naudos, nei negalėjo jos duoti. Iš nuodėmių išeina vargai ir ligos, paskui kurias seka mirtis. Ji yra paskutinis galutinis nusirpęs nuodėmės vaisius. Jei-gu nuodėmė kas prilygintų prie darbo, tai mirtį reiktų prilyginti prie algos. Kaip alga yra duodama už darbą, taip mirtis yra duodama už nuodėmę. Dar aiškias bus pasakius, kad mirtis yra nuodėmės vaisius.

Valdymas savo norų ir jausmų yra tarnavimas Dievui. Tas taip-gi veda vaisių, bet jo vaisiai yra amžinasis linksmas gyvenimas pas Dievą.

Žmogui reikia rinktis vieną iš dviejų pabaigų: arba mirtį, arba amžiną gyvenimą. Visi išsirikty gyvenimą, jei jis nebutų surištas su reikalu valdyti save. Niekas nesirikty mirties, jei į jį neįviliotų nuodėmės laikinas saldumas. Dievas nenori, kad žmonės rinktųsi mirtį, delto Jis draudžia nuodėmę. Dievas gyvybę sutvėrė ir nori, kad Jo sutvertieji žmonės gyvybe naudotųsi. Bet jie nuodėmėmis sumažino savo išmintį, todėl labai tankiai seka nuodėmių takais ir kliuva mirčiai ir nasrus.

Mirtis yra dviejų rusių. Viena mirtis yra mūsų kuno ir dušios persiskyrimas. Antroji yra amžinas dušios pražuvimas. Sulyginus tas dvi mirtis pirmoji yra tokia menka, kad nei Kristus nei apaštalai jos nepaiso. Kunai nuo dušios atsiskiria ir šventiesiems, nors laikinai. Amžinoji dušios prapultis, visiškai jos atsiskyrimas nuo Dievo yra nelaimė baisesnė už tą visą, ką žmogus gali savo galva apimti. Dievas yra reikalingesnis dušiai negu kunas; delto atsiskyrimas nuo Dievo yra didesnė nelaimė negu dušios atsiskyrimas nuo kuno.

V. Jezus pats buvo amžinoji Dievo išmintis ir atėjęs ant žemės mus mokino išminties. Kas daugiau tos išminties turi, tas labiau supranta Dievo reikalą dušiai, tas geriau rupinasi savo amžinąja laime ir randa ją.

MISIŲ EVANGELIJA SULIG ŠV. MATEUŠO (7, 15—21).

Anuo metu Jėzus tarė savo mokiniams: Saugokitės melagingų pranašų, kurie ateina pas jus su avių rubais, o viduje yra vilkai plėšikai. Iš jų vaisių pažįsite juos. Ne-gi skina vynuogės nuo erškėčių, arba pygas nuo dagių. Taip kiekvienas geras medis veda gerus vaisius, o blogas medis blogus vaisius veda. Geras medis negali vesti blogų vaisių, nei blogas medis gerų vaisių vesti. Kiekvienas medis nevedantis gero vaisiaus tapo iškiristas ir į ugnį įmestas. Tai-gi iš jų vaisių pažįsite juos. Ne kiekvienas, kuris man sako Viešpatie, Viešpatie, jeis į dangaus karalystę, bet kas pildo mano Tėvo valią, tas jeis į dangaus karalystę.

Evangelijos Paaiškinimas.

Kristus mokina savo klausytojus nepasitikėti žmonių žodžiais. Kas nori mums skaudžiau užkenkti, giliau mus įžeisti, tikriau nužudyti, tas labiau apsimeta geru. Patsidavę svetimtaučiams lietuviai politikieriai garsiai šaukia, buk jie Lietuvą myli, bet ištikrųjų nesidrovi daryti tą, kas jai labiausia kenkia.

Klebono silpnyste pasinaudoję pagriebia parapijos vadžias į savo rankas, nes patys ir per suorganizuotų agitatorių gaujas moka draugijas erzinti ir klaidinti, nes turi kuomi ir kunigų gaudinti. Parapijos komitetai toki bebudami bažnyčią statant pralobsta. Iš parapijos pinigais pirktų plytų pasistatę triobą, joje pelnosi iš paskaitų, kuriais nejuokais žadama artimiausioji bažnyčia nugriauti. Mušėkų burį suorganizavę bando įgyti politiškos reikšmės ypač, per saliuos, kurių laiko savo namuose. Su jų vedėjais, kreivos priekios specialistais, privileija paikas mergiščias saldumynais ir paskui jas vartoja, kaip žvejai sliokus, vyrams meškerioti. Tuos nugarde jų kišenius iškrausto; paskui giriiasi savo didžiais turtais, tečiams nešvarias rankas tiesia ant našlaičių turto. Nesigailėdami pinigines paramos bedieviškiems laikraščiams, neliauja jų rėmę ir savo velykinę išpažintį atlikę. Katalikų veikėjus šmeižia, ir žiuri katrą kunigą galės priversti Bažnyčios darbą ardyti ir jos naudą naikinti. Teip besidarbuodami dvidešimtojo amžiaus judosiai garsinasi išvien su klebonais dirbą, didžiojai vyskupu pažintim, katalikiškos organizacijos kryžium savo niekšystę pridengdami. Šios visos nedorybės nėra vieno žmogaus nuodėmės, o sudėtinis lietuvio veidmainio tipas.

Išganytojas buvo malonus, kad tokius pavadino vilkais. Jie yra daug blogesni už neturintį sąžinės nei išminties žvėrį. Veidmainiu darbai kiekvienu laiku ir kiekvienoje šalyje yra kitoki. Bet visur ir visados judosiai prisilaiko vieno gudrumo Kristui kenkiant būčiuoti jį; bedievišką darbą darant apsimetę katalikais.

Tų judosių metodaisysim. V. Jezus pataisė išvirkišką Magdalėną, skriaudiką Zakėjų, užsigynėlį Petrą, netikintį Tamą, žmogžudį Dizmą, šventu padarė Longiną, kuris buvo Viešpačiui perduręs šoną; bet ne Kristus nepataisė veidmainių farizejų ir veidmainio Judosiaus. Veidmainiai yra nelaimingesni už visus nelaiminguosius. Beveik nėra vilties, kad jie liktų nepražuvaž.

Bet ir jų dar dvejopa rusis. Vieni pilnai žino, ką daro, ir tikėdami Dievo darbą griauja. Kiti yra bedieviai tikėjimo neturi ir delto mintija, buk nėra skirtumo tarp gero ir blogo. Griaudami gera, jie nesijaūčia blogai darą. Bet jie mintija, buk jie yra protingi, o ir buk paiki yra tie, kurie žino skirtumą tarp gero ir blogo. Skaudi bus jiems ta diena, kada jie pamatys, jog ir patys galėjo tik užmigdyti sąžinę, bet nesugebėjo nužudyti jos. Tik mirtis jiems pažadina užnuodytą miegančią sąžinę. Toje baisyje valandoje vieni dar pajiegia ir sunkuma padaryti atgailą, kiti arba nesuskumba arba nepajiegia, nes perdaug pilnai išbarstyta visa kas buvę gera dušioje. Geriaus patylėti, kas tokiems bus numirus! Dieve, neduok nei vienam!

Kristus savo perspėjimą ne jiems skiria, tik savo mokininiams, kad pasisaugotų, kad nepasiduotų išnaudoti gražiai išvaizdai, kad išsiūretų arčiau, kuomi pasitiki. Amerikos lietuviai katalikai, užmiršę V. Jezaus perspėjimą, nekarta pasitikėjo veidmainiais, kurie sakėsi esą katalikai, o buvo bedieviai. Jie jau ne vieną tukstantį dolerių nunešė. Ta blėdis dar buvo mažausia.

Turėdami savo tarpe veidmainių ir neatskirdami jų nuo tikrų darbininkų, Amerikos lietuviai išsirenka tuos veidmainius į savo draugijų valdybas. Paskui patiems prisėina stebėtis tų draugijų pasielgimu, kaltinti jas už blogumus ir atmokėti jų pridirbtas kenksmingas išlaidas. Veidmainiai padarė, kad draugijos nešioja švenčiausių vardą ir daro bedieviškiausius darbus. Svetimtaučiai tai matydami paniekina visus lietuvius, mintydami: "Jei tauta butų sveika, tai nepakęstų skirtumo tarp savo vardo ir apsiejimo." Delto mums taip sunku gauti svetimų tautų pripažinimą. Negali norėti, kad kas pripažintų sau lygiu tą, kurį niekina, o veidmainius niekina ir tie, kuriems jie vergauja.

Visose tautose yra veidmainių, bet daugiausia jų yra ten, kur vergija įsigalėjus. Iš Lietuvos žemdirbių ir rankpelių darbininkų maža yra veidmainių. Bet jų yra daug iš tų, kurie ponams padėdavo savo brolius skriausti, iš tų, kurie atvažiavę Amerikon pristojo agentais prie svetimtaučių išnaudojusių ateivius taip, kaip išnaudoja voras musę, pagavę ją į savo tinklą, iščiulpdamas jos smegenis.

Lietuviai Amerikoje vieni yra nuoširdūs katalikai, arba protestantai, kiti atviri bedieviai ar laisvamaniai, tretie veidmainiai. Mus nelaimė, kad tų trečiųjų nuošimtis yra tokis didelis, ir kad jie pasidarė taip galingi, juog daug daigtų saviškai padaro viešame mūsų gyvenime. Iš protestantų gimęs, bet krikščioniškos atvirai atsižadėjęs, gabus raštinkas W. Storasta nusiekundžia, kad didelė ir galinga svetima tauta kaltina lietuvius už apgaulingumą. Kiek užkenkė mums tokia svetimų nuomonė apie mus, niekas neapskaitliuos. Visus tuos kenksmus padarė mums didysis veidmainių nuošimtis. Bažnyčiai ir tėvynei jie kenkia daug daugiau už atvirus abiejų priešus. Svetimas vagis niekuomet nebuvą taip pavojingas, kaip naminis. Terp kitų didžiųjų mus dabarties uždavinių turi buti ir tas, kad sumažintume veidmainių skaitliū.

Yra tik vienas budas tą padaryti: sulyginus jų apsiejimus su jų žodžiais išrodyti jų veidmainingumą ir tą padarius išmesti juos iš savo tarpo. Tebunie atvirais mus priešais tie, kurie nori mums kenkti ir dar mūsų tarpe painiotis. Lietuva yra maža šalis gulinti šale trijų didelių kaimynų. Didžiulių valstybių politikai jau keli šimtai metų kaip pradėjo samdinėti veidmainius savo mažuose kaimynuose, kad tie patsidavėliai niekšai, sukeldami suiručių padarytų progos galingiems kaimynams užimti mažo kaimyno žemes. Mes negalime padaryti, kad didieji mus kaimynai nevartotų savo niekšiškos priemonės Lietuvoje, mes galime ir turime tas šalyje sudaryti, tokį gyvenimą, kad veidmainiams pasidarytų nepakenčiamas. Tik tokiu budu išlaikysime savo tautos neprigulmybę.

Kristus mums liepė saugotis veidmainių. Jo pamokiniama besvarstydami pamatė, kad ir tautos laisvė priklauso nuo to, ar išpildysime Kristaus pamokiniū. Tai-gi buklime ir protingi žmonės ir nuoširdūs krikščionys; neleiskime veidmainiams veistis mūsų tarpe.

Tretininkų Organizacijos 700 metų Sukaktuvės.

Bažnyčios ir per ją žmonijos atnaujinimui V. Dievas XIII amžiuje išrinko Pranciškų, sunų, Petro Bernardone iš Asiziaus, kuris ta mūkslui įsteigė tris vienuolijas: 1) Brolių Mažesniųjų vyrams, 2) Klarisčių merginoms ir moterims ir 3) Tretininkų abiejų lyčių žmonėms visiems luomams.

Sv. Pranciškus su pagelba tų trijų organizacijų, Dievui laiminant, atnaujino krikščionių gyvenimą. Jis pats tapo artimiausiu V. Jezaus gyvenimo vaizduotoju, paskui-gi sekė jo sunų ir dukterys, o paskui tuos pasauliniai žmonės, ir taip pradėjo nykti iš žmonių tarpo nedorybės pasileidimai, o jų vietoje pražydo dorybės. Už tat ir matome tame ir sekančiais amžiais daugybę šventųjų iš tų trijų vienuolių organizacijų.

Sv. Pranciškus iš apreiškimo sužinojo, kad tas trys vienuolijos gyvuos ligi pasaulio pabaigai.

Štai dabar šiais metais sukako 700 metų, kaip tapo išeigta šv. Pranciškus Tretininkų vienuolija.

Romoje tas sukaktuvės labai iškilmingai šventė. Bus naudinga, minint tas sukaktuves, prisiminti: 1. Kaip daug gero atnešė tretininkystė katalikų Bažnyčiai praeitais amžiais. 2. Kaip daug gero daro ji Bažnyčiai, mūsų laikais

Jos išganingi vaisai visais amžiais.

Jau septyni šimtai metų prasloko, kaip Tretininkų vienuolijos medis Katalikų Bažnyčiai darže pasodintas. Jis auga ir savo šakas skleidžia po visą pasaulį. Daugiau kaip trys milijonai krikščionių—Katalikų maitinasi jo vaisiais ir jo geradaringas veikimas negali buti nepastebėtas.

Jei sodininko garbė ir ypatingas paprastai krinta ir ant medžio, jo pasodinto ir uauginto, tai ir milžiniškas Trečios vienuolijos medis turi teisės gerėtis ir girtis, nes jį Bažnyčios darže pasodino ir užaugino ne kas kitas, kaip didis Patriarka iš Asyžiaus.

Ta prakilnoji žemė, kurioje tas medis tapo pasodintas, buvo tai deganti Dievo ir artimo meilė—Serapiško Tėvo širdis. O kaip ant dangaus skliautų žibanti aušrinė savo nuostabiū blizgėjimu pereina kitas žvaigždes, taip Bažnyčios skliautose šv. Pranciškus savo dorybėmis ir nuopelnais pralenkia kitus šventuosius.

Jei tiesa yra, kad Dievas nužemintus išaugstina ir gausnėmis malonėmis pripildo, juo daugiau darbdavosi Jo garbei, tai kokiomis dovanomis apipila Dievas šv. Pranciškų, tą šventąjį, kurs jam dar gyvenant ant žemės vadindavo: nužemintu šv. Prancišku!

Popiežių nuomonės.

Paklauskime, ką sako apie jį šv. Tėvas, Pijus X: "Tarp šventųjų, kurie sekė J. Kristaus gyvenimą, šv. Pranciškus šviečia nuostabia šviesa". Jis pralenkė visus ir tapo tobulas, gyvas paveikslas gyvenančio, dirbančio, kenčiančio ir miršančio Išganytojaus.

Tą garbę Kristaus išvaizdą matome daugely aniolų, dangaus gyven apvainikuotų, bet stabėmis kuomet ją matome žmoguje. Ir jei šventojo augštumą saikuosime jo Dievo meilės laipsniu, tai kaip didelė turi buti danguje garbė šv. Pranciškaus, to meilės Serepino!...

Jei vėl šventojo didybę saikuosime prakilniū, nadingų ir didžiū darbų žvilgsniū, kuriuos nuveikė žmonių gerovei, tai ir šia šv. Pranciškus užims pirmą vietą, nes žinomi yra visur jo garbingi nuopelnai, kokius padarė viso pasaulio gerovei ir Bažnyčios naudai.

Atlyginimui už jojo nepaprastus darbus Dievas išskyrė jį iš tarpo šventųjų, papuošdamas jo Kuną stebulingu budu savo žaizdomis.

Ištiesų, jei kuomet nors vienuolijos įsteigėjo šventumas ir nuopelnai buvo giriami ir teikiami už pavyzdį nariams, tai didžiausią teisę turi atgailos arba Tretininkų vienuolija rodyti savo nariams šv. Pranciškaus, savo įsteigėjo dorybės. (Bus daugiau).

Tarnaukime Dievui kuris buvo yra ir bus. Žmogus yra užgimes, ir žmogus mirs, sunyks ir į dulkes pavirs. Tik vienas Dievas netur pradžios ne pabaigos. Todėl visi mūsų darbai atlikti del Jo, tveria amžinai. Malonė su kuria mes juos atliekame yra tai dieviškas antspaudas kuris parodys savo vaisius amžinybėje.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Katalikės moters smarkiai veikia.

Sv. Vincento parapijos bažnyčioje Washingtono buvo laiškos. Buvo užprašytas pasakomos Birželio 10 d. š. Mikyt pamokslą kun. D. C. Keenan moterims priguliniams prie Tautiškos Tarybos Katalikų Moterų Susivienijimo. Buvo kalbėta apie išdykumą iš mados. Kun. Keenan išsireiškė: dangelis šeimynų susideda iš vyro, moteries, pudliaus-šuns ir kanarkos. Visos moters mitinge po tam laikytame nutarė visur platinti krikščioniškas ir šeimyną pažiuras.

Vokiečių tautininkų bažnyčia atmeta Liuterio tikėjimą.

Vokiečių tautininkų bažnyčia pamaži visai atitraukia nuo Liuterio atskalos ir įpuola į visišką bedievybę. Viena me sinode, užklausa ar reikia visados laikytis Švento Rašto, gauta toks atsakymas: "Goethe, Schiller, Kant ir kiti gali duoti žmonėms dvasios peno tiek, kiek vyrai įkvėpti Šven. Dvasios parašiusieji Bibliją."

Kunigo Laurino Carroll jubiliejus

Sv. Vincento airių bažnyčioje birželio 26d. 1921m. buvo apvaikščiotas jubiliejus 25 m darbavimosi kun. L. Carroll. Visi, kurie jį pažįsta, žino didį jo pasišventimą. Dar jam būnant jaunu kunigu Smithton mainose ištiko baisi gazo eksplozija. Gazas vienus sudegino, kitus užvertė žemėmis. Pirmutiniu nelaimingųjų gelbėtoju buvo kun. Carroll. Jis dienas ir naktis ieškojo sužeistųjų, juos gelbėjo ir ramino. Kada ištiko miestelyje Butler, Pa. siltinė, kun. Carroll pirmutinis be paliovos lankė ligonius, net nekatalikus. Taigi atėjus dabar jo jubiliejui iš visų pusių pasipylė jam pasveikinimai.

Dievo Kuno šventė Londone.

Dievo Kuno šventėje Londone susirinka įvairių spalvų žmonės: balti, juodi, rusvi, geltoni. Čion šiais metais indų slaugotojas su puikiais uždangalais auksu išsiutais, buvo Kinijos atstovai ir iš kitų šalių priklausančių anglijai. Katedros bažnyčia laike iškilmingų Misių buvo pilnutėlė. Buvo taipgi nemažai anglikonų arba episkopų. Prišaky ejo švenčiausio Sakramento Draugijos nariai raudonuose rubuose su akominėmis apikaklėmis. Jie nešė degančias žvakes. Toliau ejo giedoriai, dvasiškija ir kardinolas antvyskupis nešas švenč. Sakramentą. Po tam ejo moters juoduose rubuose ir kiti tikintieji.

Procesija ejo pažymėtomis gatvėmis iki sugrįžo į katedrą, kurioje buvo duotas palaiminimas su švenč. Sakramentu.

Katalikų jaunų vyrų susivienijimas Vokietijoje.

Katalikų jaunų vyrų susivienijimas buvo užvestas 1896 metais mieste Mainz. Dabar ta organizacija turi 350,000 narių. Tikslas to susivienijimo yra duoti tikėjimo supratimą ir morališką paramą savo nariams. Tas susivienijimas viršija skaitliumi ir nuveiktais darbais visas kitas protestantiškas vokiečių organizacijas.

Protestantizmo ir kitų sektų smukimas Amerikoje.

Laikraštis "Evening Post" paduoda tokią statistiką: Episkopų seminarijose Amerikoje 1916 metais buvo 463 mokiniai, 1920 liko tik 103; presbiterijonų 1916 m. 1186; 1920 — liko 695; metodistų 1916 metais buvo 1226, dabar 976; kongregacionalistų 1916 buvo mokinių 499, dabar 225.

Londono Katalikų Federacija prižiūri žaislų.

Anglijoje kaip ir kitose šalyse buvo patirta, kad blogi žaislai blogi perstatymai didelę skriaudą daro žmonijai. Taigi Katalikų Federacija Londone sutarė rūpintis pralinti nemoraliskus vaizdus žaisluose, krutamuose paveiksluose ir perstatymuose. Išrinkta tam tikslui komisija.

Kristaus Dvasia turi būti gražinama ligonbučiuose.

St. Paul, Minn. Antvys: kupis A. Dowling Birželio 24 d. 1921 m. kalbėjo į Katalikų Ligonbučių Susivienijimo narius. Susirinkusių buvo keli šimtai kunigų, sveikųjų, garsų advokatų ir gydytojų. Kalbėtojas pažymėjo skirtumą tarp katalikų ir nekatalikų ligonbučių. Nurodė taipgi, kad tikrai katalikiški ligonbučiai turi pilną vertę, nes užima gydymu žmogaus kuno neapleidami jo dušios.

Grand Rapids dovanos šv. Tėvui.

Iš Romos parėjo į Grand Rapids, Mich. telegrama, kad Grand Rapids vyskupas Edvardas Kelly buvo priimtas šv. Tėvo privatinėje audijancijoje. Vyskupas iškėlė švento Vardo (Holly Name) draugijos narių 25,000 iš jo diecezijos, kurie priėmė šv. Komuniją šv. Tėvo intencijoje. Iteikta taipgi buvo fotografijos naujos Grand Rapids seminarijos, dviejų akademijų, trijų ligonbučių, keletas mokslainių ir bažnyčių, kurios buvo pastatytos paskiausiu laiku. Audijanciją šv. Tėvas užbaigė Apaštališku palaiminimu, kurį suteikė Grand Rapids kunigams, ir visiems katalikams.

Kova už katalikišką mokyklą Vokietijoje.

Išpildė Windthorsto pranašavimas, kad Vokietijoje kils kova už mokyklą. Ministeris Adolf Hofmann, kuriam po kare buvo pavesta tvarkyti mokslaines, užsėmė iš ten pralinti tikėjimo išguldytą. Katalikai Reichage užprotestavo prieš tokią neteisębę. Katalikus paremė ir geresni protestonai. Sutverta Draugija globai krikščioniškų mokyklų. Jau yra apie 1,300 tokių mokyklų.

Koks tikėjimas šveicaruose.

Šių metų šveicarijos statistika parodo 3,883,700 gyventojų, 1910 m. buvo 3,765,123. Protestonų įvairių sektų 2,217,596; Romos Katalikų 1,528,002; Senkatalikų 56,479; žydų 20,951, kiti indiferentai.

25,000 žmonių klauso šv. Mišių.

Gegužio 23 d. praneša iš Bostono, kad Charlestone, kur turi savo buveinę Suvienuytų Valstijų jurininkai buvo laikomos pamaldos už mirusius Amerikos kareivius — jurininkus. Susirinko į 25,000 žmonių. Pamaldose dalyvavo Kardinolas O'Connell ir gubernatorius Cox; Kun. J. O' Connor iš Labdarybės biuro sakė pamokslą.

Jis Gavo Katalikę Pačią.

Angliškai parašė kun. Alexander.

(Pabaiga).

Moteriškė džiaugėsi; keleto metų kentėjimai ir maldos atvedė savo vaisius—toli nuo namų, šaltose Michigano giriose tarp sunkiai dirbančių vargingai gyvenančių girininkų. Jie nors nuvargę grįždavo iš darbo, bet užjautė jos džiaugsmui ir vargai, padėdami mažinti vargą, kiek galėdavo.

Vieną dieną jiems išėjus toli į girią Arturas ramiai viešiai pasimirė. Susispaudė vargšės žmonelės širdis, sukliko Onelė iš gailėsčio, bet viltis ir tikėjimas ją nuramino. Užspaudžius nabašninko akis, sudėjęs jo rankas ant krutinės pasiėmė kudikėlį ant kelių ir ėmė mintyti, ką dabar daryti.

— Reik eit pas duobkasį; reik telegramuoti giminėms. Vyrai giriuje toli. Arčiau nueit į kaimą negu surasti.

Papenėjus kudikį, suvyniojus jį gražiai Onelė padėjo pas nabašninko tėvo kojas, apsisiautė kuomi turėjo ir išėjo į kaimą prieš pietus. Sausas sniegas su vėjų kirto jai į veidą, bet ji ėjo drąsiai gerai žinodama kelią. Atėjus į kaimą iš mažos geležinkelio stoties Ona pasiuntė telegramas anytai ir savo tėvams pranešdama Arturo mirtį ir klausdama ką daryti.

Nuėjus pas duobkasį ji patyrė, kad jis neturi valdžios leidimo ir delto negali užsiimti palaidojimais. Jis jai pasakė, kad valdžios įgaliotasis duobkasys gyvena už penkiolikos mailių. Viskas buvo tame kaime neteip kaip Ona buvo paprasti. Čia visi žmonės buvo rankpelniai, moterų buvo mažai ir tos, kurioms norėjo jai padėti, nedrįso to padaryti. Jos mačiusios ir kitus mirštant tokiose pačiose apystovose.

Ona nežinojo ką daryti, tik verkė. Netikrasis duobkasys pasigailėjo jos ir davė šilto pieno pavalgyti, nes ji buvo užmiršus pavalgyti išeidama. Jis surado jai arklį ir rogutes, tik klausė ar ji moka važiuoti.

Ji paabėjoje ar neiti namo pavalgydyti kudikį, bet iš to nebutų buvę naudos tik sugaištis. Tat persižegnojus peėme vadeles ir melsdamosi, kad Dievas saugotų jos mylimus gyvus ir numirusius, leidosi važiuoti. Arklis buvo menkas ir kelio nė nespirti. Bet Ona rado duobkasį, kuris paėmė prastų lentų karstą, išidėjo į roges, pririšo savo arklį iš užpakalio rogių ir sėdo važiuoti. Galų gale juodu parvažiavo į kaimą, atidavė skolintą arklį ir pasikinę liuosąjį vėl važiavo per vėją ir šalį. Parvažiavo saulei besileidžiant ir girininkams pareinant namo.

Tie žmonės suprato kas atsitiko ir pagelbėjo moteriškai kuomi kas galėjo. Ona rado kudikį bemiegant pas lavono kojas kaip buvo palikus. Penėdama jį ji dėkojo Dievui, kad kudikis taip ilgai miegojo, nejausdamas nei bado.

Duobkasys vyrams padedant, paguldė nabašninką į karstą. Numirėlio veidas buvo linksmas ir gražus, tik labai išdžiūvus. Pažiūrėjęs jį Ona susmuko.

— Viešpatie,—tarė ji verkdamą,—o kam dabar teks pirmutiniam mirti?

Paskui ji nurimo. Reikėjo susitarti apie palaidojimą. Ji nenorėjo palikti savo mylimiausio žmogaus palaidoto tose tolymose giriose, todėl ketino laukti atsakymo iš Pensilvanijos nuo savo tėvų. Duobkasys apėmė laukti dvi dieni ir atsakymo telegrama pristatyti našlei.

Duobkasys išvažiavo. Girininkai pasimainydami budėjo prie nabašninko, bet ant rytojaus turėjo eiti į girią Kontraktas netur širdies. Ona liko viena su kudikiu ir nabašninku. Atsakymo nebuvo. Jos širdis buvo kraujais aptekusi. Viso labo ji teturėjo tik 20 dolerių šermentims ir kelionei namo. Aišku, kad to buvo permaža. Ji negalėjo maldauti pašalpos iš girininkų, nes ir jie neturėjo pinigų.

Liudnai ji žiūrėjo kaip sniego pukeliai krito iš dangaus. Ji nenėjo kudikį ir retkarčiais dirstelėdavo į ramų nabašninko veidą. Taip viena ji persėdėjo ištisą dieną. Vakare parėjo girininkai. Ji buvo priregusi jiems vakariene; buvo atidūrusi ir kitus namų ruošos darbus, besisukindama apie karstą. Jai mėgulėjo lavonas to žmogaus, kuriam ji buvo pavedusi gražiausius savo jaunatvės metus. Bet jai nei per mintį neperėjo gailėtis to. Tai tokia buvo moteriškės meilė.

Ir antros nakties budėjimas, ir antros dienos pradžia. Prieš piet atvažiavo duobkasys su telegrama nuo anytos: "Parvėk lavoną namo. Sutiksime Chicago stotije. Telegramuok kokiū traukiniu parvažiuoji."

Nors liudna buvo, bet vis-gi truputį lengviau. Jaina našlė ėmė rengtis į kelionę. Visą išleidus daktarams vyro ligos metu vargšė mažai ką teturėjo imtis su savim. Pasisakius duobkasium teturint tik dvidešimt dolerių ji prašė paskolinti. Ji pataikė gerą žmogų. Jis paskolino jai kitus dvidešimt, padėjo viską surengti, kad suskubty iki pirmam traukiniui, ir da-gi pasiuntė telegramą anytai į Chicago.

Gal skaitytojas stebėsis, kodėl vargšei nepadėjo artymesnieji ir mylimesnieji giminės. Nemus dalykas atrasti kodėl. Čia parašytas tikras atsitikimas ir tie žmonės tebėra gyvi. Reikia rašyti taip, kaip buvo.

Našlė su kudikiu, su vyro lavonu keliavo į Chicago. Čia buvo skaudus pasitikimas, ypač kada iš prekių vagono išnešė nelygintų lentų dėžę su karstu. Tada nabašninko giminės patyrė, kokio vargo abudu buvo gavę atkelti. Iš Chicagos traukiuys važiavo į Pensilvaniją. Ona pasakojo savo gyvenimą. Ir ji ir kas klausė verkė.

Tuomet tarp Onos giminės gavę jos telegramą susėjo pasitarti. Jie patyrė, kad protestantė anyta pirmutinė pagelbėjo katalikę marčią nelaimėje. Jos tėvai susigėdo ir pajuto sąžinės

išmėtinėjimą. Rustybė už išbėgimą su jaunikiu išnyko. Onos brolis kunigas sakėsi važiuosias ją pasitikti. Jis dar telegramavo jos anytai. Telegrama tapo persiųta į Chicago, Iš čia kunigas gavo atsakymą. "Pasitikit mus Erie traukinys No. 26."

Tai buvo šeštadienis. Kunigas buvo vienas parapijoje ir išvažiavo nepasirūpinęs užstovo rytojui. Stotije Erie jis laukė ir nerimavo. Paskirtu laiku traukinys neatėjo. Nežinodamas ką daryti kunigas šiaip taip patyrė, kad traukinys sugedo dešimt mailių už miesto ir nežinia kada ateis. Tada kunigas krepšeliu prie vietinių kunigų. Su jų pagelba susitefonavo ir sutarė išimti lavoną iš traukinio, ant rytojaus palaidoti tam sykiui kapinių dalelėje priklausančioje tenykšties kunigo giminėms. Vietinis kunigas apsiėmė nusišandyti arklį ir nuvažiuoti ten kur buvo sugedęs traukinys. Tokiu būdu Onos brolis kunigas galėjo naktiniu traukiniu parvažiuoti atlaikyti pamaldas savo parapijoje.

Vargšė Onutė nemažai prisikentėjo, negavo pasilsėti nei valandėlės. Geras bet nepažįstamas kunigas palaidojo jos nabašninką ramiose kapinėse. Ji su savo anyta parvažiavo į jos namus pas savo vaikelius, kurių buvo nemažius ištisus metus.

Čia apsirgo ir išgulėjo patale kelias savaites. Ir nestebėtina. Toki vargai galėjo parlaužti ir stipriausią. Išgijusi ji ėmė ieškotis darbo, kad išnaitytų vaikus ir save, nes nenorėjo buti sunkenybe savo anytai. Bet ta senoji moteriškė labai pamylavo savo anikus ir pajuto didį prielankumą katalikei marčiai.

Ona gavo vietą didelėje sankrovoje. Jos sumaningumas, greitas malonumas ir graži išvaizda patiko sankrovos savininkams. Teip ji užsiėmė gana gerą algą ir galėjo pataisyti savo namų tvarką visai kaip reikiant. Jos vaikeliai gana greit užaugo; jau juos reikėjo vesti prie sakramentų, bet katalikiškos mokyklos nebuvo niekur arti. Buvo gana sunkus uždavinys mokinti vaikus, kuomet motina-mokintoja pati pailsus nuo ilgos dienos darbo, o vaikai mieguisti. Tik štai vienu tarpu anyta sakosi pati išklauskiant mažojo katekizmo ir prižiūrėdama, kad vaikai išmokyti. Ona džiaugsmingai priėmė tą pasiūlymą tytomis melsdamosi, kad geroji moteriškė pati įtikėtų.

Teip ir įvyko. Nuoširdi, padori ir gera senutė, skaitydama ir permintindama katekizmo žodžius atrado šviesos ir saulės.

Vaikams perėjus katekizmą močiutė priėmė krikštą, o anikai Pirmąją Komuniją. Tai buvo tikrai linksmoji diena našlei perėjusiai per ilgus ir skaudžius beveik neįtikėtinus vargų sunkumus. Ji tą dieną sėdėjo tarp saviškių linksma ir laiminga. Tai jos tikėjimas pasirodė teip vaisingas, kad penkias dušias atvedė Dievui pas kojas: vyro, trijų vaikų ir anytos. Mat jos gyvas tikėjimas jai davė kantrybės nelaimėse ir nepasisekimuose, o kantrybė geras apaštalas.

Skaitytojau apsidairyk, ar nepamatsysi netoli savęs katalikės moteries apaštalaujančios savo šeimynose?

Vertėjo prierasas. Merginos rengdamosios tekėti už kitatikių gali labai suklysti, jei jos tikėsis juos padaryti katalikais. Ne visoms teip sekasi, kaip aprašytajai Onutei. Ir jai pasisekė tik delto, kad perkentėjo nežmoniškų vargus. Katra to geidžiante? Aš nenoriu to nei vienai, delto nepatariu tekėti už nekataliko.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAL.

Klausimas. Per atlaidus Lietuvoje kunigai laiko Mišias prie tokio altoriaus, koki buvo atlaidai. Kodėl Amerikoje ir per atlaidus vis telaiiko iškilmingasias Mišias tik prie didžiojo altoriaus. Kodėl Amerikoje negieda Jėzu Duleis Memoria?

Kazimieras B.

Atsakymas. Nei Lietuvoje nėra pilno vienodumo Mišių laikyme per atlaidus. Dažniausiai tik vienos Mišios, taip vadinamoji vatyva, buvo prie to altoriaus, kokis yra atlaidas. Altoriuje buvo paveikslas išreiškiantis kokis šventasis tuonui altoriuni yra gerbiamas. Kada ateina atlaidai, tai vienos iškilmingos Mišios laikosi prie to altoriaus, kad žmonės žiūrėdami į jo paveikslą, atsimintų, kokia šventė yra garbinama.

Yra altorių kokios nors šeimynos įtaisyty į bažnyčią. Senovėje budavo įpročio įtaisant altorių į bažnyčią ir atlaidus jam išgauti. Toki altorių įtaisytojai stadydavo sąlygas, kad per atlaidus vienos iškilmingosios Mišios būtų giedamos prie jų įtaisyto altoriaus. Tą sąlygą bažnyčia ir pildo. Kur tos sąlygos nėra, ten yra ėjimas sąlygų sudarytu įpročiu.

Sičionai Amerikoje paveiksiai ne visada reiškia tą, kam pavestas altorius. Įtaisyty altorių čia beveik nėra, nes visą bažnyčią su visais jos altoriais parapija pasistato iš užtrauktos skolos. Ir atlaidai Amerikoje dažniausiai buvo sujungti su misijomis, rekolekcijomis, ar kitokiais kilnojamaus nuotikiais, o ne su altoriais.

Čia retai kur yra bažnyčia išsimokėjusi skolas, todėl čionai beveik niekur nėra pastovių altorių. Jie visi yra kilnojami. Tik vidurinis akmuo juose yra vyskupo pašventintas; šiaip pats altorius yra kunigo šventytas. Tas akmuo yra kilnojamas iš vietos į vietą; todėl čia beveik nėra atlaidinių altorių.

Kada bažnyčia išsimoka skolas, tada vyskupas pašventina ją ir vieną kilnojamaus altorių. Jeį kiek laiko po to vyskupas grįžta aplankyti tą pačią bažnyčią, tai jis pašventina kitą kilnojamaus altorių. Taip susidaro daug kilnojamaus altorių senose bažnyčiuose, neturinėiose skolų. Bet to negali buti kur tikėjimas yra neseniai įsigyvenęs, kur bažnyčios turi daug skolų.

Lietuvoje seniaus kunigai prisilaikydavo lenkiškos apeigų knygos, vadinamos Petrikavo Ritualu. Sulig to šv. Sakramento įstatymas budavo ne taip, kaip visame pasaulyje, nes kunigas laikydamas monstranciją atsigręžęs į žmones giedavo Jėzu Duleis Memoria. Dabar ir Lietuvoje, turbūt, jau niekur neprisilaiko Petrikavo Ritualo. Amerikoje kunigai griežtai prisilaiko Rymo įstatų.

Klausimas. Kaip ir kokiū būdu magikai atspėja, kokis klausimas yra parašytas ant popieros užklijuotame voke? Klausimas tapo parašytas ant popieros teatre ir užklijuotas voke. Tada magikas jį nusinešė tiesiog ant pagrindų, tenai pridėjo voką prie savo galvos ir pasakė kokis klausimas parašytas.

Sageris.

Atsakymas. Magija yra vienas sunaudoti vietinas ir laikinas aplinkybės stebėtinoms nesuprantamoms pasekmėms iš jų išvesti. Todėl Tamistos klausimą gerai galėtų atsakyti tik tas, kuris su Tamista buvo drauge toje svetainėje, kada magikas įspėjo slaptąjį raštą. Paprastai magikas sunaudoja tas aplinkybes, kurių publika visai nepastebi, dažnai nei nežino, kad jos yra.

Eidami minčių spėti magikai retai vartoja paslėptus veidrodžius, kuriuos mato magikas, o nemato klausimą rašantis žmogus, nei vienaip su juo sėdiničioji publika. Dažniausiai magikai tarpe publikos pasodina susitarusių su jais žmonių, kurie neva netyčia pamato, ko rašantysis klausia, ir sutartais ženklais parodo magikui. Voko dėjimas prie galvos patraukia visos publikos domą į magiką. Tada publika jau nežiuri į asmenį, kurs klausimą davė. Tokiu būdu arti jo sėdiničiam žmogui labai lengva pavartoti sutartų ženklų, kuriuos mato magikas stovėdamas veidu į publiką, o nemato publika.

Jei-gu žmogus ateina į svetainę nemintydamas ir neketindamas rašyti klausimo, jei-gu jis apsimą rašyti klausimą tik tada, kada magikas tą mintį pakiaša, tai klausimo turinys dažniausiai būva apribotas. Žmogus klausia apie tai, ką jis mintija. Sumanus magikas moka pakreipti publikos mintis neva niekadėja. Įspudingesnis asmuo tą patiektą mintį greičiau pagriebia ir greičiau apsimą rašyti klausimą. Tada magikui lengva įspėti.

Jis žino, kad kartais vis-gi suklysta. Tokiam atsitikimui jis turi prirengęs iš anksto labai puikių pateisinimų. Jis juos vartoja tik nepasisekino atvejuje.

Yra tam tikra psichologijos dalis apie minčių atspėjimą. Vokiečiai ją vadina Das Gedankenlesen. Tas mokslas parodė, kad žmogus pats savo mintis išreiškia ne vien visiems žinomu būdu: kalba ar raštu, bet taip-gi nervų ir raumenų judėjimais. Reikia ilgo ir sistematinio laivinimo, kol žmogus šitą minčių išreiškimo būdą išmoka pažinti.

Magikų monose jis nesudaro visko, bet sudaro žymią dalį, prie kurios jie paskui prideda visokius nepaprastus būdus, kad išeitų smarkus įspudis. Tie nepaprastieji magikų budai yra: sugestija, savieji detektyvai, veidrodžiai, kitų vietos ir laiko aplinkybių sunaudojimas.

Klausimas. Iš kur buvo vedęs pačią Rusijos caras Nikoljus Antrasis, ar iš karališkos giminės. Jog ji buvo ne krikščionė. — Sako, kad Aleksandras Trečiasis turėjo Vokietijos kaizerio seserį Mariją Fedorovną.

Kazimieras B.

Atsakymas. Aš nelabai išmanau eary ir kaizerių gimes, bet girdėjau, kad Nikoljus Antrojo pati buvo Alicija, Vokietijos Ankalto kunigaikščio duktė. Ji buvo protestantė Liuteronių tikėjimo. Nikoljaus motina, Aleksandro III pati buvo Danijos karaliaus duktė Dagnara. Ateidamos į Rusiją tos moters permainė savo vardus: Dagnara pasivadino Marija Feodorovna, o Alicija Aleksandra Feodorovna. Tas žodis Feodorovna yra rusiškai sugadytas grekų kalbos saknys. Jis reiškia "Dievo duotojo duktė". Vokietijos kaizeris buvo labai artymas giminė Anglijos karaliui. Kaizerio motina buvo Anglijos karalienės Viktorijos duktė. Ta Viktorija turėjo sūnų Edvardą VII, kuris pagimdė dabartinį Anglijos karalių Jurgį V. Viktorijos duktė ištėkėjo už Prūsų karaliaus sosto įpėdinį Fridricho Vilhelmo, kurio sūnus yra Vilhelmas II. Tokiu būdu du didžiausi priešai: Anglijos karalius Jurgis V. ir Vokietijos kaizeris Vilhelmas II. yra tikri pusbroliai.

Klausimas. Kad tvanas buvo Nojaus laikais, ar visa žemė buvo aptvinusi vandeniu?

Kazimieras B.

Atsakymas. Apie tą dalyką gana plačiai rašėme 1917 m. dabar nenorime atsikartoti. Žinia, kad Nojaus laikų tvanas apėmė visas tas vietas, kur gyveno žmonės. Dauguma mokslininkų spėja, kad vanduo nesiekė daugelio vietų, kur žmonių nebuvo gyvenama.

Klausimas. Kiek metų, kaip Lietuvoje buvo maras. Sako kad tuose metuose ėjusi kometa per Lietuvą. Socialistai, sako, kad Dievas Lietuvius tokiu būdu baudė už priėmimą krikšto. Meldžiu atsakyti.

Kazimieras B.

Atsakymas. Kometa nėra nei kokia bausmė. Ji skiriasi nuo žvaigždžių ir planetų, bet niekam nieko nedaro. Mums ant žemės begyvenant jau keletą kartų kometa visai arti pricėjo prie žemės ir niekam delto nei plaukas nenukrito nuo galvos. Jei kam nukrito tai ne del kometos.

Didysis maras Lietuvoje buvo trumpai po Lenkmečio. 1867 ir 1868. Maras pasidarė iš ligų, o ligos pasidarė iš bado. Tos nelaimės užėjo ant mūsų krašto delto, kad neturėjome geros valdžios. Tas maras atsitiko į 480 metų po to, kaip Lietuva priėmė krikštą.